

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ

ΕΤΟΣ Κ'.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ, 19 ΜΑΪΟΥ 1900

ΑΡΙΘ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

- † 'Ο Γρεβενδών ΔΩΡΟΘΕΟΣ (πρόεδρος)
- † 'Ο Μέγας Πρωτοσύγκελλος ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
- † 'Ο 'Αρχιεπ. τῆς 'Ι. Συνόδου ΦΩΤΙΟΣ (ταμίας)
- † 'Ο Μέγας 'Αρχιδιάκονος ΔΑΥΡΕΝΤΙΟΣ
- ΧΡ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ (γραμματεὺς)

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

καθ' ὅλον τὸ ὀθωμαν. κράτος μετζίτια ἀργ. 5
διὰ τὸν κατώτερον κλῆρον καὶ τοὺς δημοδιδασκ. 3
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φράγκα χρυσᾷ . . . 25
ἑξαμηνιαία τὰ ἡμίση
'Η Συνδρομὴ προκαταβάλλεται
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1 'Ιανουαρίου

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐκκλησιαστικά χρονικά—Τὸ κανονικὸν κύρος τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἀντιρρήσεις τῆς Δυτικῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας—Λύσις περὶ κωλύματος γάμου ἔνεκεν συγγένσεως τῶν ὀνομάτων ἐν τῇ ἀγγλιστείᾳ—'Ιππολύτου τοῦ Θηβαίου ὑπόμνημα εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον --Κοινοποιήσεις.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκδρομὴ Πατριάρχου εἰς Πριγκηποννήσους. — Ἡ Α.Θ.Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου Γενναδίου Ἀλεξιάδου ἐξέδραμε τῷ παρελθόντι Σαββάτῳ μετὰ τὴν λήξιν τῆς συνοδικῆς συνεδρίας εἰς τὰς Πριγκηποννήσους· ἀποβὰς δὲ εἰς Χάλκην ἀντεπεσκέψατο κατὰ πρῶτον τὴν Α. Μ. τὸν αὐτόθι ἐφητυχάζοντα πατριάρχην πρῶτην Ἱεροσολύμων Νικόδημον καὶ εἶτα ἀνῆλθεν εἰς τὴν ἱερὰν Θεολογικὴν Σχολὴν μετὰ πολλοῦ τοῦ σεβασμοῦ γενόμενος δεκτὸς ὑπὸ τοῦ πανοσιολογιώτατου σχολάρχου ἀρχιεπισκόπου Ἀποστόλου Χριστοδούλου καὶ τοῦ συλλόγου τῶν καθηγητῶν. Τῇ ἐπαύριον Κυριακῇ ἡ Α. Θ. Π. ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἱερῷ ναῷ τῆς ἀγίας Τριάδος, τῷ ἐν τῷ περιβόλῳ τῆς Σχολῆς, καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἐν τῇ Σχολῇ ἴδιον διαιτήριον, ἐνθα ἐδέξατο τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Α. Μ. Μακρυότητος τοῦ πατριάρχου πρῶτην Ἱεροσολύμων, ὅστις καὶ συνεγευμάτισεν αὐτόθι. Μετὰ μεσημβρίαν ἡ Α. Θ. Π. διαπεραιωθείσα εἰς Ἀντιγόνην ἐν συνοδίᾳ τοῦ πανοσιολ. σχολάρχου ἀρχιμ. Ἀποστόλου ἐπεσκέψατο τοῦς αὐτόθι ἐφητυχάζοντας πατριάρχας πρῶτην Κωνσταντινουπόλεως Νεόφυτον τὸν Η' καὶ Ἀνθιμον τὸν Ζ' ὡς καὶ τὸν ὁμογενὴ καθηγητὴν Ἀβραάμ Μαλιάναν αὐ-

τόθι παρερρίζοντα· ἐπιστρέψας δὲ εἰς Χάλκην ἐπεσκέψατο τὸν ἐλλόγιμον διευθυντὴν τῆς Ἑμπορικῆς Σχολῆς Γεώργιον Λιχνόπουλον καὶ εἶτα ἀνῆλθε τῇ ἐσπέρᾳ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολήν.

Τῇ Δευτέρᾳ ἡ Α. Θ. Π. ἐν συνοδίᾳ τοῦ κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς Κυριακῆς ἐλθόντος σεβασμιωτάτου μητροπολίτου Μαρωνείας Ἰωακείμ ἠκροάσατο παραδόσεις τινὰς τῆς Σχολῆς καὶ τῇ μεσημβρίᾳ μετέβη καὶ αὐθις μετὰ τῆς Α. Σεβασμιότητος πατρὸς τῆς Α. Μ. Μακρυότητος τῷ πρῶτῳ Ἱεροσολύμων, ἐνθα καὶ παρετέθη αὐτῇ γεῦμα. Κατόπιν ἡ Α. Θ. Π. ἐπεσκέψατο τὸν ἐκ τῶν νέων μελῶν τοῦ Δ. Ε. Μ. Συμβουλίου Γεώργιον ἐφένδην Μελαχροινὸν παρερρίζοντα αὐτόθι. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ δὲ ταύτῃ ἡ Α. Θ. Π. ἠυδόκησε διὰ τοῦ ὑπογραμματέως τῆς ἱερᾶς Συνόδου ἵνα διαβιβάσῃ τὰς ὑπὲρ πλήρους ἀναρρώσεως εὐχὰς αὐτῆς τῷ τε πανοσιολ. ἀρχιεπισκόπῳ Χρυσάνθῳ Βατοπεδινῷ καὶ τῷ ἀσθενούντι καθηγητῇ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Χριστοφῶρ Σχμαρτσίδῃ· τῇ ἐσπέρᾳ ἡ Α. Θ. Π. ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀγίου Μαρωνείας ἐπνέκαμψεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Τῇ Δευτέρᾳ ἐπεσκέψατο ἐν τῇ Θεολογικῇ Σχολῇ τὴν Α. Θ. Π. καὶ ὁ καὶ μακάριος τῶν Πριγκηποννήσων.

— Πατριαρχικαὶ προσήσεις. — Ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης εὐηρεστήθη νὰ διαβιβάσῃ τῇ παρελθούτῃ Δευτέρᾳ τὰς συγχαρητήριους αὐτοῦ προσήσεις τῇ Α. Ε. τῷ Μιχαλάκῃ ἐφέντῃ Γρηγοριάδῃ ἐπὶ τῇ ἐσχάτῳ γενομένῃ προαγωγῇ αὐτοῦ ὡς μέλους τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ τοῦ πανοσιολ. Μ. ἀρχιεπισκόπου Λαυρεντίου ἐκπροσωποῦντος τὸν ἀπόντα Μ. Πρωτοσύγκελλον Χρυσόστομον.

— Χειροτονία Σισαρίου. — Ἐν μέσῳ συρροῆς πολλοῦ ἐκκλησιασματος ἐγένετο τῇ παρελθούτῃ Κυριακῇ ἐν τῷ πανσέπτῳ πατριαρχικῷ ναῷ ἡ εἰς ἀρχιερέα

χειροτονία τοῦ θεοφιλεστάτου ἐψηφισμένου Σισανίου Σεραφείμ, λειτουργούντων τῶν σεβασμιωτάτων ἀγίων συνοδικῶν Ἀμασείας, Σηλυβρίας, Κορυτσᾶς, Γρεβενῶν, Λέρου καὶ Καλύμνου καὶ Ἐλευθερουπόλεως.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ὁ νεοχειροτονηθεὶς φέρων τὴν ἀρχιερατικὴν αὐτοῦ στολὴν διένειμεν εἰς τὸ πολυπληθὲς ἐκκλησίασμα τὸ ἀντίδωρον, μεθ' ὃ ἀνελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Μ. Πρωτοσυγκελλίας ἐδέξατο τὰ συγχαρητήρια τῶν ἀγίων ἀρχιερέων, πλείστον ἄλλων κληρικῶν καὶ λαϊκῶν φίλων, καὶ παμπόλλων ἐνταῦθα παρεπιδημούντων ἐπαρχιωτῶν πκρυστάντων κατὰ τὴν χειροτονίαν αὐτοῦ.

— *Ἐπισκέψεις.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψιν τῆς Α. Θ. Π. ἡ Α. Ε. ὁ ἐπιτετραμμένος τῆς ρωσικῆς πρεσβείας Στσερμπάτσου. Τῆς Α. Θ. Π. δὲ ἀπούσης εἰς Πριγκηποννήτους, ἡ Α. Ε. ἀφ' ἧς τὸ ἐπισκεπτῆριον αὐτῆς.

Τῇ παρελθούσῃ Δευτέρᾳ ὁ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει παρεπιδημῶν ρώσος ἐν Βιτωλίοις πρόξενος.

Χθὲς δὲ ὁ ἐνταῦθα παρεπιδημῶν Ἰω. Χρυστσωφ, μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τοῦ ὑπουργείου τῆς δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως ἐν Ρωσίᾳ, ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἀξιοτίμου Γεωργίου Βεγλερῆ.

— *Μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης.* — Ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Σερβίων καὶ Κοζάνης Κωνστάντιος διὰ γράμματος αὐτοῦ, ἀναγνωσθέντος ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς Τρίτης, ἠτήσατο ἄδειαν ὥπως μεταβῇ εἰς τὰ λουτρά τῆς Λαγκάδας. Ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐχορήγησε τῇ Α. Πανιερότητι τὴν ἄδειαν ταύτην.

— *Μητροπολίτης Βελεγράδων.* — Τῷ Σαββάτῳ ἀποχαιρέτισας τὴν Α. Θ. Π., τοὺς ἀγίους συνοδικούς καὶ πλείστους ἄλλους κληρικούς καὶ λαϊκοὺς φίλους αὐτοῦ ἀπῆλθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν αὐτοῦ ὁ πανιερώτατος μητροπολίτης Βελεγράδων Βασίλειος προπεμφθεὶς ὑπὸ πολλῶν φίλων.

— *Ἐξαρχία Νευροκόπου.* — Ἐν τῇ συνοδικῇ συνεδρίᾳ τῆς παρελθούσης Τρίτης ἀνεγνώσθη μετὰ τῶν συναφῶν ἐγγράφων ἡ ἐκθεσις τοῦ εἰς Νευροκόπον ἐξαρχικῶς μεταβάντος ἱερολογιωτάτου ὑπογραμματοῦς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Γενναδίου Ἀλεξιάδου.

— *Κοινοτικά Θεσσαλονίκης.* — Ὁ σεβασμιώτατος μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἀθανάσιος διὰ γραμμάτων αὐτοῦ ἠγγεῖλε πρὸ μηνῶν τῇ ἐκκλησίᾳ ὅτι ἡ ἀντιπροσωπεία τῆς ἐκεῖ ὀρθοδόξου Κοινότητος συνελθούσα τὴν 23 Φεβρουαρίου εἰς συνεδρίαν ὑπέδειξε τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ τὰ κοινοτικά πράγματα τῆς πόλεως διέποντος Κανονισμοῦ, ὅτε ἐν πολλοῖς πλημμελοῦς ἤδη ἀποδειχθέντος καὶ περιπλέον ληγούσης τῆς προθεσμίας τῆς ἰσχύος αὐτοῦ. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ προτεινομένη ἀναθεώρησις ἀπαιτεῖ χρόνον ἱκανὸν πρὸς μελέτην, τῶν δὲ νομί-

μως ὑφισταμένων ἤδη κοινοτικῶν ἀρχῶν ἡ περίοδος ἔληξεν, ἡ ἀντιπροσωπεία συνυπέδειξε καὶ τὴν ἀνάγκην τοῦ διορισμοῦ νέων κοινοτικῶν ἀρχῶν ἐξ ὀφφικίου, μελλουσῶν ἵνα διέπωσι τὰ κοινοτικά πράγματα κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἀναθεωρήσεως τοῦ εἰρημένου κανονισμοῦ.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῆς ἀντιπροσωπείας μετὰ σχετικοῦ καταλόγου ὑποψηφίων διαβιβασθείσης εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἐγκαίρως ὑπὸ τῆς Α. Σεβασμιότητος, ἡ ἀγία καὶ ἱερὰ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῆς παρελθούσης Τρίτης, ἐγκρίνασα τὰ ὑποβιβασθέντα μέτρα, ἐνετείλατο τῇ Α. Σεβασμιότητι ὥπως προβῇ Αὕτη, συμφώνως ταῖς ὑποδείξεσι καὶ τῷ ἐγκριθέντι καταλόγῳ τῶν ὑποψηφίων, εἰς τὸν ἐξ ὀφφικίου διορισμὸν τῶν κοινοτικῶν ἀρχῶν, ὃν ὁ χρόνος τῆς ἐνεργείας ὠρίσθη εἰς ἓν ἔτος, καθ' ὃ θέλει ἀναθεωρηθῇ ὁ κανονισμὸς τῆς κοινότητος.

— *Ἐπέτειος στέψεως Τσάρου.* — Τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τελεσθείσης δοξολογίας ἐν τῷ ἐν Πέραν ἱερῷ ναὶδρίῳ τῆς αὐτοκρατορικῆς ρωσικῆς πρεσβείας ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς στέψεως τῆς Α. Α. Μ. τοῦ αὐτοκράτορος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικολάου τοῦ Β', παρέστη κατ' αὐτὴν ἐντολῇ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος ὁ πκρυσιολογ. ἀρχιγγραμματοῦς τῆς ἱερᾶς Συνόδου Φώτιος μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Α'. Πατριαρχικοῦ Γραφείου Ἰωάννου Δ. Τχυνταλίδου μετὰ τὸ πέρας δὲ ταύτης διηρμήνευσε τὰς εὐχὰς καὶ εὐλογίας τῆς Α. Θ. Π. τῇ Α. Ε. τῷ ἐπιτετραμμένῳ τῆς πρεσβείας Στσερμπάτσου ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ ταύτῃ.

— *Ἐγκαίνια ἀγίας Κυριακῆς Κορτοσκαλίου.* — Μετ' ἐπιβιβασθείσης ἐκκλησιαστικῆς εὐπρεπείας καὶ ἐν μέσῳ μεγάλης συρροῆς εὐσεβοῦς ἐκκλησιασματος ἐτελέσθησαν τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἐν Κορτοσκαλίῳ νεοδμήτου ναοῦ τῆς ἀγίας μεγαλομάρτυρος Κυριακῆς. Τῆς τελετῆς προέστη ἡ Α. Σ. ὁ ἐκ τῶν ἀγίων συνοδικῶν μητροπολίτης Βερροίας Κωνστάντιος συμπκρυστατούμενος ὑπὸ τῶν θεοφιλεστάτων ἐπισκόπων πρώην Μυριοφύτου Κωνσταντίνου καὶ Ἀβύδου Νικοδήμου, τοῦ Μ. Συγκέλλου τῶν Πατριαρχείων Νικοδήμου καὶ πολλοῦ πρεσβυτέρου.

† ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΤΗΡΟΥ ΣΩΦΡΟΝΙΟΣ

Μετὰ θλίψεως ἐγνώσθη τῇ ἐκκλησίᾳ τῇ παρελθούσῃ Τρίτῃ ὁ θάνατος τοῦ γηραιοῦ ἀρχιεπισκόπου Κύπρου Σωφρονίου ἐπὶ τῷ ἀκούσματι δὲ τούτῳ ἐγκρίσει τῆς ἀγίας καὶ ἱερᾶς Συνόδου διεβιβάσθη ὑπὸ τῆς Α. Θ. Π. τηλεγράφημα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν Κύπρου, δι' οὗ τὸ μὲν ἐξεφράσθη ἡ θλίψις τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ ἀοιδίου διαπρεποῦς ἱεράρχου καὶ δεήσεις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐ-

του, τὸ δὲ αἰ εὐχαί ὑπὲρ ἀναδείξεως διαδόχου ἁγίου κατὰ πάντα καὶ ποιμένος ἔμπρονος.

Ὁ ἀοίδιμος ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου ἐπὶ μακρὰ ἔτη θεοφιλῶς καὶ δεξιῶς ἐπηδαλιούχητε τὴν αὐτοκέφαλον Ἐκκλησίαν τῆς Κύπρου ἐπισπασάμενος τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀγάπην σύμπαντος τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοῦ ἀειμνήστου ἱερχοῦ.

**ΤΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟΝ ΚΥΡΟΣ
ΤΩΝ ΑΓΓΛΙΚΑΝΙΚΩΝ ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΩΝ
ΚΑΙ ΑΙ ΚΑΤ' ΑΥΤΟΥ ΑΝΤΙΡΡΗΣΕΙΣ
ΤΗΣ
ΑΥΤΙΚΗΣ ΡΩΜΑΪΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

Ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὰς τοῦ ἑτέρου εἰδους ἀντιρρήσεις τῆς Δ. Ρ. Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ὡς καὶ δογματικὰς ἀπεκαλέσαμεν, καθὼς ἀναφερομένης εἰς τὸν τρόπον τῆς τελέσεως τοῦ τῆς Ἱερωσύνης μυστηρίου παρὰ τοῖς Ἀγγλικανοῖς, ἀνάγκη νὰ εἰπωμεν βραχέα τινὰ περὶ τῶν τύπων τῶν χειροτονιῶν, οἵτινες ἀπὸ Ἑδουάρδου ΣΤ' (1547 - 1553) ἐπεκράτησαν ἐν τῇ Ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ καθ' οὓς, ὡς εἶδομεν ἀνωτέρω, ἐγένετο ἡ χειροτονία τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Πάρκερ. Καὶ δὴ κατ' αὐτοὺς 1) Ἡ χειροτονία τοῦ Ἐπισκόπου τελεῖται ἐν συντόμῳ ὡς ἑξῆς: Ὁ ὑποψήφιος, συνωδὰ ἰσχύοντι διατάγματι Καρόλου τοῦ Β', ὀφείλει ἐπ' Ἐκκλησίας νὰ ὁμολογήσῃ καὶ ἐπισημῶς ν' ἀνακηρύξῃ τὴν συμφωνίαν αὐτοῦ πρὸς τὴν ἐν τῷ ἐπισήμῳ Εὐχολογίῳ (The Book of common prayer) περιεχομένην καθόλου διδασκαλίαν. Μετὰ δὲ τὰ ἀναγνώσματα τοῦ Ἀποστόλου καὶ Εὐαγγελίου κατὰ τὴν ἐπὶ τούτῳ τεταγμένην Λιτανείαν γίνεται ἡ ἑξῆς εὐχή: Παντοδύναμε Θεέ, ὁ δοτὴρ πάντων τῶν ἀγαθῶν, Σὺ, ὁστις διὰ τοῦ ἁγίου Σου Πνεύματος ὤρισας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαφόρους ὑπηρεσίας βαθμούς, εὐσπλαγχνῶς ἐπιδε ἐπὶ τὸν δοῦλόν σου τοῦτον, τὸν κληθέντα νῦν εἰς τὸ ἔργον καὶ τὴν διακονίαν τοῦ Ἐπισκόπου, καὶ κατακόσμησον αὐτὸν τῇ ἀληθείᾳ τῆς Σῆς διδασκαλίας καὶ ἀγιότητι βίου οὕτως, ὥστε νὰ δύναται λόγῳ τε καὶ ἔργῳ νὰ ὑπηρετήσῃ Σοι ἐν τῇ κλήσει ταύτῃ εἰς δόξαν τοῦ Σοῦ ὀνόματος καὶ πρὸς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν Σου, δυνάμει τῆς ἀξιωματικῆς (τῶν ἔργων) τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὃς ζῇ καὶ συμβασιλεύει μετὰ Σοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν! Ἐφεξῆς οἱ χειροτονοῦντες Ἐπίσκοποι ἐπιτιθέασιν πάντες τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου, ὁ δὲ πρωτεύων ἐν αὐτοῖς ἐπιλέγει αὐτῷ ταῦτα: «Λάβε Πνεῦμα ἅγιον χάριν τῆς ὑπηρεσίας καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἐπισκόπου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἔργου, ὃ νῦν Σοι ἀνατίθεται διὰ τῆς ἐπιθέ-

σεως τῶν χειρῶν ἡμῶν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἀμήν!» Καὶ μέμνησο ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ τὸ δοθέν Σοι διὰ τῆς ἐπιθέσεως ταύτης τῶν χειρῶν. «Οὐ γὰρ ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς Πνεῦμα δειλίας, ἀλλὰ δυνάμει καὶ ἀγάπης καὶ σωφρονισμοῦ» (2 Τιμ. 1, 7).

2) Κατὰ δὲ τὴν χειροτονίαν ἱερέως παρομοία μὲν πρὸς τὴν ἀνωτέρω παρατεθεῖσαν εὐχὴν ἀναγινώσκεται πρὸ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, κατὰ δὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν ὁ χειροτονῶν Ἐπίσκοπος λέγει πρὸς τὸν χειροτονούμενον: «Λάβε Πνεῦμα ἅγιον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ ἔργον τοῦ πρεσβυτέρου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, ὅπερ νῦν Σοι ἀνατίθεται τῇ ἐπιθέσει τῶν χειρῶν μου. Ἄν τινων ἀφῆς τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆς, κεκράτηνται. Καὶ ἴσθι πιστὸς οἰκονόμος τῶν ἁγίων Μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Λόγου αὐτοῦ. Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς, κλπ.» Ἐγχειρίζων δὲ αὐτῷ τὴν ἁγίαν Γραφήν, ἐπιλέγει: «Λάβε τὴν ἐξουσίαν τὸν κηρύττειν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τελεῖν τὰ ἅγια Μυστήρια ἐν ταύτῃ τῇ Παροικίᾳ, ἐν ἣ ἔδει τεταγμένος» (Ἐνθ' ἀνωτ., p. 453).

3) Ἐν δὲ τῇ χειροτονίᾳ τέλος τοῦ Διακόνου ὁ Ἐπίσκοπος πρὸ μὲν τοῦ σχετικοῦ Ἀποστολικοῦ ἀναγνώσματος ἀναγινώσκει κατὰ τὴν εὐχὴν, ὁμοίαν ταῖς ἐπὶ τῶν δύο ἄλλων χειροτονιῶν, ἐν ἣ ἐπικαλεῖται τὴν χάριν καὶ εὐσπλαγχνίαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸν χειροτονούμενον· ἐπιτιθεὶς δ' ἐφεξῆς τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ χειροτονουμένου, λέγει: «Λάβε τὴν ἀνατιθεμένην σοι ἐξουσίαν τοῦ τελεῖν τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Διακόνου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς κτλ.» Καὶ ἐπιτιθεὶς τὴν ἁγίαν Γραφήν προστίθῃ: «Λάβε τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀναγινώσκειν τὸ Εὐαγγέλιον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ καὶ κηρύττειν αὐτό, ἐὰν ἔχῃς τὴν πρὸς τοῦτο κανονικὴν ἄδειαν».

Τοὺς τύπους τούτους τῶν χειροτονιῶν τῆς Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας οἱ Καθολικοὶ θεωροῦσιν, ὡς ἥδη εἶρηται, ἐλλειπείς, διότι, λέγουσιν, ἐν αὐτοῖς πρῶτον μὲν δὲν δεικνύται σαφῶς ὁ βαθμὸς καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ χειροτονουμένου, δεύτερον δὲ δὲν παρέχονται εἰς τὸν χειροτονούμενον τὰ ἱερὰ σκεῦη ἢ ὄργανα, ἅτινα κατ' αὐτοὺς ἀποτελοῦσιν, ὡς γνωστόν, τὴν ὕλην τοῦ Μυστηρίου (εἰσὶ δὲ τὸ ἱερὸν Ποτήριον μετ' οἴνου καὶ ὕδατος καὶ τὰ ἄζυμα)—καὶ τρίτον δὲν ἐκδηλοῦται σαφῶς ἡ πρόθεσις τοῦ χειροτονοῦντος. Ἀλλὰ μετὰ τὰ ἀνωτέρω λεχθέντα περὶ τῶν τύπων τῶν ἀγγλικανῶν χειροτονιῶν, τίς δὲν ἐννοεῖ τὸ ἀσθενὲς καὶ ἀνίσχυρον τῶν τοιούτων ἐνστάσεων; Καὶ καθ' ὅλου μὲν σημειωτέον, ὅτι αἱ ἐν χρήσει παρὰ τῇ ἀγγλικανικῇ Ἐκκλησίᾳ εὐχαὶ χειροτονιῶν ἀντιβαλλόμεναι πρὸς τὰς ἀνεκακαθεν ἐν τῇ ἀληθείᾳ Ἀποστολικῇ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ ὑπαρχούσας, ἐξελέγχονται περιλαμβάνουσαι πᾶν ὃ, τι κύριον καὶ οὐσιώδες ἐν ἐκείναις, καὶ δὴ τὰ ἑξῆς τέσσαρα: 1) εὐχὴν καὶ ἀποστροφὴν τοῦ χειροτονοῦν-

* συνέχεια ἀπὸ σελ. 86—88.

τος πρὸς τὸν Θεὸν 2) σαφῆ ὑπόδειξιν τοῦ προσώπου τοῦ χειροτονουμένου 3) τὸν βαθμὸν τῆς ιερωσύνης, εἰς ὃν οὗτος προάγεται καὶ 4) δέξιν ὑπὲρ μεταδόσεως τῆς χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Μερικώτερον δὲ καὶ ἀναφορικῶς πρὸς τὰς ἀνωτέρω διατυπωθείσας τρεῖς κυριωτάτας ἐνστάσεις κατὰ τῶν ἀγγλικανικῶν χειροτονιῶν ἀντιπαρατιροῦμεν— **πρῶτον** ὅτι κατὰ τὸν ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Εὐχολογίῳ τύπον οὐδαμῶς σαφέστερον δηλοῦται ὁ βαθμὸς τοῦ χειροτονουμένου. Οὕτω π. χ. κατὰ τὸν τύπον τοῦτον ὁ Ἐπίσκοπος ἀποτείνεται πρὸς τὸν χειροτονούμενον Διάκονον, λέγει: «Λάβε Πνεῦμα ἅγιον εἰς ἰσχὺν καὶ ἀντίστασιν κατὰ τοῦ Διαβόλου καὶ τῶν πειρασμῶν αὐτοῦ, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου», τῷ δὲ χειροτονουμένῳ Ἐπισκόπῳ λέγεται ἀπλῶς: Λάβε Πνεῦμα ἅγιον.»— **δεύτερον**, ὅτι ἡ ἐγγείρισις τῶν ιερῶν σκευῶν ἢ ὀργάνων δὲν ἦτο ἀνέκαθεν ἐν χρήσει οὐδὲ παρ' αὐτῇ τῇ Δυτικῇ Ρωμ. Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' εἰσῆχθη εἰς αὐτὴν μόλις περὶ τὸν XI αἰῶνα, ὡς περὶ τούτου διαβεβαιοῦσιν ἄνδρες εἰδικῶς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχοληθέντες, ἀνυψωθείσα διὰ τῆς σχολαστικῆς τοῦ μεσαιῶνος Θεολογίας εἰς ὕλιν ἀπαραίτητον τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης, ἐν ᾧ ὡς τοιαύτη ἀνέκαθεν ἐθεωρεῖτο ἡ τῶν χειρῶν ἐπίθεσις (Παρόλ. 1 Τιμ. 4, 14.—5, 22 καὶ ἄλλ.) καὶ **τρίτον** τέλος, ὅτι, ὡς παντί που δῆλον, ἡ τε καθ' ὅλου διάταξις καὶ αἱ ἀναγνωσκόμεναι εὐχαὶ ἐν ταῖς ἀγγλικανικαῖς χειροτονίαις δηλοῦσι τὴν πρόθεσιν τοῦ χειροτονούντος οὐχ ἥττον ἢ ὁ ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ Εὐχολογίῳ τύπος. Ὡστε, συμπεραίνομεν, μεθ' ὅλας τὰς ἐκ μέρους τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας ἀντιρρήσεις, καὶ ἐκ δόγματικῆς, ὥς καὶ ἐξ ἱστορικῆς ἀπόψεως αἱ ἀγγλικανικαὶ χειροτονίαι, εἰ μὴ τι πλεον, ἀλλὰ γοῦν οὐδαμῶς ὑπολείπονται ὡς πρὸς τὸ κανονικὸν κύρος τῶν ἐν τῇ Δ. Ρωμ. Ἐκκλησίᾳ χειροτονιῶν, καὶ ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐπομένως ὀρθῶς πάνυ ποιοῦσα ἀποδίδει ἰσχὺν καὶ σημασίαν εἰς τὰς πρώτας οὐχ ἡσσόνα ἐκείνης, ἣν ἀποδίδει εἰς τὰς τελευταίας.

Ὁρθόδοξος Θεολόγος.

ἸΠΠΟΛΥΤΟΥ ΤΟΥ ΘΗΒΑΙΟΥ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου

Ἰστέον ὅτι τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον Ἐβραϊδὶ διαλέκτῳ γραφέν ὑπὸ αὐτοῦ ἐν Ἱερου-

1) Ὁ Ἰππόλυτος ἤκμασε περὶ τὸ 990 ἔτος μετὰ Χριστὸν καὶ κατήγετο ἐκ Θηβῶν τῆς Αἰγύπτου (ἦν ὁ Ὁμηρος ὀνομάζει διὰ τὸ μέγεθός της, οὐδαν 80 σταδίων περιφερείας, ἐκατόμυλον) πόλεως πρωτεύουσας τῆς Θηβαΐδος οὔσης καὶ ὅλης κατ' ἀρχὰς τῆς Αἰγύπτου· εἰς τὰ ἐρείπιά της εἶναι συνφικνόμενα δύο χωρία Ἀράδων Λουξὸρ καὶ Καρνάκ καλούμενα.

σαλῆμ ἐξεδόθη, ἡρμηνεύθη δὲ ὑπὸ Ἰωάννου². Ἐξηγείται δὲ τὴν κατὰ ἄνθρωπον τοῦ Χριστοῦ γέννησιν καὶ ἔστιν ἀνθρωπόμορφον τοῦτο τὸ Εὐαγγέλιον. Τέσσαρά δέ ἐστιν τὰ Εὐαγγέλια καὶ οὐ πλείονα οὐδὲ ἐλάττονα· ἐπεὶ περ τέσσαρα τὰ Εὐαγγέλια πανταχόθεν πνέοντα τὴν ἀφθαρσίαν καὶ ἀναζωπυροῦντα τοὺς ἀνθρώπους, ἐξ ὧν φανερόν ὅτι ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ φανερωθεὶς τοῖς ἀνθρώποις, ἔδωκεν ἡμῖν τετράμορφον τὸ Εὐαγγέλιον, καθὼς ὁ Δαβὶδ αἰτούμενος τὴν παρουσίαν αὐτοῦ φησὶν «ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβὶμ ἐμφάνηθι» καὶ γὰρ τὰ Χερουβὶμ τετραπρόσωπα καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν εἰκόνες τῆς πραγματείας τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Τὸ γὰρ ὅμοιον λέοντι τὸ ἔμπρακτον καὶ βασιλικὸν καὶ ἡγεμονικὸν χαρακτηρίζει· τὸ δὲ ὅμοιον μόσχῳ τὴν ἱερουργικὴν καὶ ἱερατικὴν ἐμφαίνει· τὸ δὲ ἀνθρωποειδὲς τὴν σάρκωσιν διαγράφει· τὸ δὲ ὅμοιον ἀετῷ τὴν ἐπιφοίτησιν τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐμφανίζει.

Ἐξεγράφη ἐκ μεμβρανίου κώδικος χειρογράφου ἀρχαίου τοῦ ΙΑ' αἰῶνος.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, τῇ 18 Μαΐου 1900.

† Ὁ Ἀμαθείας Ἀνθίμος

ΛΥΣΙΣ

ΠΕΡΙ ΚΩΛΥΜΑΤΟΣ ΓΑΜΟΥ ΕΝΕΚΕΝ ΣΥΓΧΥΣΕΩΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΕΝ ΤΗ ΑΓΧΙΣΤΕΙΑ

Ἐρώτησις.

«Ὁ Πέτρος δύναται νὰ λάβῃ εἰς γάμον τὴν Ἀνναν, δις ἐξαδέλφην τῆς Μαρίας, συζύγου τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰακώβου;»¹

2) Τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον ἐγράφη ὑπ' αὐτοῦ, κατὰ τινες μὲν τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τῷ 40—45 καὶ 60—70 μετὰ Χριστὸν ἐδραϊστί καὶ ἑλληνιστί, κατ' ἄλλους δὲ ὅτι ὁ μὲν Ματθαῖος ἐγραψεν αὐτὸ ἐδραϊστί, ἡρμηνεύσε δ' αὐτὸ ὡς ἡδύνατο ἕκαστος· οἱ πλεῖστοι δὲ αὐτῶν καὶ μετ' αὐτοὺς οἱ μεταγενέστεροι θεωροῦσι τὸ ἑλληνικὸν κείμενον πρωτότυπον.

1. Ἐκ τίνος ἐπαρχίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, ὑποβλήθεισας αἰτήσεις τῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ἐπιτραπῇ τὸ ἄνω συνοικέσιον, ἀρμοδίως διωρίσθῃ διμελὲς ἐπιτροπὴ ἐξ ἐμοῦ καὶ τοῦ πανοσιολ. ἀρχιμανδρίτου κ. Κ. Βοντζιλίδου, νομικοῦ συμβούλου τῶν Πατριαρχείων, πρὸς μελέτην καὶ ὑποβολὴν ἐκθέσεως περὶ τούτου, ὡς καὶ περὶ τοῦ θέματος εἰ ἐπιτρέπεται γάμος τινος μετὰ τῆς ἀναδεκτικῆς τοῦ πάππου του, περὶ οὗ ὑπέβαλεν αἴτησιν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἱεράρχης ἐξ ἄλλης ἐπαρχίας.

Ἀμφότεροι δὲ ὁμοφώνως ἀπεφάνθημεν, ὅτι ἀκώλυτος ὁ

Απάντησις.

Κατὰ τοὺς κανόνας, οὓς ὀφείλομεν νὰ φυλάττωμεν, πρὸς εὐκολωτέραν λύσιν τῶν περὶ κωλυμάτων τοῦ γάμου ζητημάτων ὀρίζομεν τὴν σχέσιν τῆς συγγενείας μεταξὺ τοῦ Πέτρου καὶ τῆς Ἀννης. Πρὸς τοῦτο πρῶτον ἀρθμοῦμεν τὰ μεταξὺ αὐτῶν γέννη. Ἰάκωβος καὶ Πέτρος, ἦτοι πατήρ καὶ υἱός = ἐν γένος. — Ἄννα καὶ Μαρία, δισεξάδελφοι = ἐν γένος. ὅθεν δύο γέννη. Συνεπῶς ἡ μεταξὺ αὐτῶν συγγενικὴ σχέσις ἐστὶ σχέσις διγενείας ἢ ἀγχιστείας. Δεύτερον εὐρίσκομεν τὸν βαθμὸν τῆς σχέσεως ταύτης. Ἰάκωβος καὶ Πέτρος, ἦτοι πατήρ καὶ υἱός = βαθμὸς 1 — Ἄννα καὶ Μαρία, ἦτοι δισεξάδελφοι = βαθμὸς 6. — $6+1=7$. ὅθεν ἔχομεν ἑβδομον βαθμὸν ἐκ διγενείας ἢ ἀγχιστείας. καθ' ὅν, ὡς γνωστὸν οὐκ ἀπείργεται ὁ γάμος. Ἀλλὰ ταῦτα, κατὰ τοὺς συνήθεις κανόνας. Ἐπὶ τοῦ ἀπασχολοῦντος ὅμως ἡμᾶς θέματος, εὐρίσκομεθα ἀπέναντι τῆς ἐξαιρετικῆς περιπτώσεως, καθ' ἣν παρίσταται ζήτημα, ἀφορῶν κώλυμα γάμου ἐνεκὸν συγχύσεως τῶν ὀνομάτων ἐν διγενείᾳ ἢ ἀγχιστείᾳ. Ἐπομένως ἐξεταστέον, ἂν ὁ λόγος τῆς παρατηρουμένης συγχύσεως, ἰδίᾳ μάλιστα ἐπὶ τῆς προκειμένης περιπτώσεως, δύναιται ν' ἀποτελέσῃ κώλυμα γάμου.

Διατάξεις συνηγοροῦσαι ὑπὲρ ἀποδοχῆς κωλύματος, ἐνεκὰ συγχύσεως τῶν ὀνομάτων, παρίστανται αἱ ἐξῆς:

1) Ὁ συνοδικὸς τόμος τοῦ Πατριάρχου Σισινίου, (997), ἐν ᾧ λόγοι ἀπαγορεύσεως, τοῦ γάμου κυρίως δύο ἀδελφῶν μετ' ἐξαδέλφων, ἀναφέρονται οἱ ἐξῆς: «Πῶς οὖν ἐπὶ τοῦ πρῶτου γάμου τὰς προσηγορίας ἀρμόσοι τις; Οἱ μὲν γὰρ ἀδελφοί, κατὰ τοῦτο αὐτὸ καὶ ἀδελφοί καὶ σύγγαμβροι προσαγορευθήσονται, ὥσπερ αὐ αἱ συναφθεῖσαι τούτοις εἰς γάμον ἐξαδέλφαί τε ἅμα καὶ σύννυμοι, τὰ δὲ ἀπὸ τούτων τεκτόμενα ἔκγονα, εἰς ποίας συγγενείας οἱ τεκόντες προσαγορεύσουσιν; Ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἀδελφῶν, ἡ τοῦ δευτέρου βαθμοῦ τούτοις ἀρμόσει προσηγορία, ἐξαδέλφους προσαγορεύεσθαι. ἀπὸ δὲ τῶν μητέρων, ἡ τοῦ τρίτου μᾶλλον ἐστὶ κατάλληλος· δισεξαδέλφους γὰρ ἦν εἰπεῖν δικαιότερον· καὶ ἡ τῶν ὀνομάτων ἀκατάλληλος σύγχυσις, τὴν τοῦ ἀθεμίτου γάμου

γάμος ἐστὶν ἐν ἀμφοτέροις τοῖς θέμασιν. Ἐπειδὴ δὲ ταῦτα λίαν περισπούδαστα τυγχάνουσιν, συνεπῶς ἄξιόν ἐστιν ἰδιαζούσης μελέτης, ἡ δὲ δημοσίᾳ ἐνδιατριβὴ ἐπὶ τούτων κοινῆς ὠφελείας ἐστὶ, διὰ ταῦτα συνωδᾷ καὶ τοῖς ἐκτεθεῖσιν ἐν τῇ «Ἐκκλησιαστικῇ Ἀληθείᾳ» (Ἔτος III' Ἀριθ. 12 καὶ Ἔτος ΙΘ' Ἀριθ. 39 καὶ 45), προβαίνω δημοσίᾳ εἰς τὴν πλαυτέραν καὶ εὐρυτέραν μελέτην τοῦ ἄνω θέματος, ἐπιφυλαττόμενός ἐν προτεχνεῖ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» ἀναλόγως νὰ πραγματευθῶ καὶ τὸ ἕτερον θέμα, τὸ ἀφορῶν τὴν πνευματικὴν ἢ ἐκ τοῦ ἁγίου βαπτίσματος συγγένειαν.

παρανομίαν, κατὰ τὸν ἐν ἁγίοις πατέρα Βασίλειον, καταφανέστερον ἀποδείκνυσιν». Εἰς ὑποστήριξιν δὲ τῆς τοιαύτης περὶ τὰ ὀνόματα θαυμαστῆς λεπτολογίας καὶ δεινῆς ἀκριβολογίας πρὸς τοῖς πολλοῖς ἄλλοις, πολλαπλοῖς καὶ ποικίλοις ἐν τῷ τόμῳ τοῦ Σισινίου ἀναφέρονται καὶ τὰ ἐξῆς, ὧν ἡ ἐκθεσις ἐνταῦθα ἀναγκαῖα ἀποβαίνει, πρὸς μείζονα κατανόησιν καὶ ἀνήκουσαν ἐκτίμησιν τῆς σημασίας καὶ σπουδαιότητος τῆς τοιαύτης περὶ τὴν σύγχυσιν τῶν ὀνομάτων λεπτολογίας καὶ ἀκριβολογίας. «Οἱ τοίνυν δύο ἐξαδέλφους ἀγαγόμενοι ἀδελφοί, ἀπαξ τῷ ἀγκίστρῳ περιπαρέντες, καὶ ὁδοῦ ἀπαγούσης πρὸς ὄλεθρον ἐπιβάντες, τάχα που καὶ πρὸς τὰ μείζονα τῶν ἀμαρτημάτων ἐτοιμῶς χωρήσουσι· τῆς δὲ τοῦ ἐλάττονος ἀμαρτίας ἐκκοπτομένης, φειδῶ τις πρὸς τὰ μείζονα ἐστὶ. . . . Διὰ ταῦτα ἐρχεται, φησὶν, ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας· διὰ ταῦτα πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι καὶ κοιμῶνται ἱκανοί· διὰ ταῦτα δαίματα φοβερά· σεισμοὶ κλονοῦντες θεμέλια γῆς, καὶ πόλεων ἀνασπῶντες οἰκοδομάς· αὐχμοὶ φρικώδεις, νόσων κατὰ σωμάτων ἐπιδρομαί· πολεμίων ἐπαναστάσεις, καὶ τὸ τελευταῖον λιμοὶ καὶ λοιμοί, ἡλικίαν πᾶσαν ἀπάγοντες καὶ μηδαμῶθεν παραμυθίαν λαμβάνοντες. Τοίνυν τὴν ἐν ἀνθρώποις ἐπὶ ὀλέθρῳ φορὰν, ἡ μετριότης ἡμῶν. . . . στήσαι περὶ πολλοῦ ποιούμενη. . . . διωρίσατο, μηκέτι τοὺς τοιοῦτους γάμους χώραν ἐν τοῖς χριστιανοῖς τοῦ λοιποῦ ἔχειν. . . . »¹. Μιχαὴλ ὁ Κηρουλάριος, Δημήτριος ὁ Συγκέλλος καὶ Δημήτριος ὁ Χωματινὸς ἀκολουθοῦντες τὸν Σισίνιον, οὕτως καὶ μνημονεύουσι, τὰ αὐτὰ περὶ συγχύσεως τῶν ὀνομάτων ἀναφέρουσι². Οὕτως Ἀλέξιος ὁ Κομνηνὸς καὶ ὁ Μανουήλ.

2) Μιχαὴλ ὁ Βλάσταρις (1340), ὅστις ἐπίσης ἀναφέρει καὶ τὸν Σισίνιον, λέγων «τὰ δὲ τοῦ ἐκτου βαθμοῦ, εἰ μὲν αὐτὰ οὐκ ἔχει σύγχυσιν περὶ τὰ τοῦ γένους ὀνόματα, οὐ κωλύεται· εἰ δὲ τις ὁρᾶται σύγχυσις, εἴργεται». Ρητῶς δὲ ἀναφέρει καὶ τὴν ὡς ἄνω περίπτωσιν λέγων «οὐ γὰρ οἷόν τε πατέρα καὶ υἱὸν δισεξαδέλφαις συναφθῆναι δυσί· γίνονται γὰρ ἀντὶ πατρὸς καὶ υἱοῦ, σύγγαμβροι»³.

1. Ρ. καὶ Π. Συντ. Θ. καὶ Ι. Καν. Τόμ. Ε', σελ. 11—19.

Ὁ Ζωναρᾶς ἐρμηνεύων τὸν Συνοδικὸν Τόμον τοῦ Σισινίου, τὸν κατέχοντα ἐννέα ὅλας σελίδας, περιορίζεται εἰς τὰ ἐξῆς: «Ὁ Συνοδικὸς οὗτος τόμος εἰ καὶ πολλὰς παρεκβάσεις κέχρηται, ἀλλὰ τὸ ὅλον ἐκ τούτου συνάγει, κωλύει γὰρ δύο ἀδελφούς, δύο ἐξαδέλφους λαβεῖν· καὶ τὸ ἀνάπαλιν, δύο ἐξαδέλφους, δύο ἀδελφὰς· καὶ θεῖον καὶ ἀνεψιὸν, ἀδελφὰς δύο· καὶ αὐθις ἀδελφούς, δύο, θείαν καὶ ἀνεψιάν καὶ πλέον οὐδέν». Αὐτόθι σελ. 19.

2. Ρ. καὶ Π. Συντ. τῶν Θ. καὶ Ι. Καν. Τόμ. Ε', σελ. 40—45. 354—366. 421—427 καὶ Α' σελ. 288.

3. Αὐτόθι Τόμ. ΣΤ', σελ. 130—132.

3) Ο δὲ Ἀρμενόπουλος λέγει «Τοὺς δὲ ἐξ ἀγχιστείας γαμικῆς συναπτόν, ἐάν μήτε τοῦ ἑκτοῦ βαθμοῦ ἐλλείπωσι, μήτε τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα συγγέωσι»¹.

Καὶ αὗται μὲν εἰσιν αἱ κυριώτεραι διατάξεις, ὑπὲρ ἀποδοχῆς κωλύματος, ἔνεκεν συγγένσεως τῶν ὀνομάτων.

Ἰδωμεν ἤδη τὰς διατάξεις καὶ τοὺς λόγους, καθ' οὓς εἰς οὐδὲν λογίζεται ἡ σύγχυσις, ἀκώλυτος δὲ παρίσταται ὁ γάμος πέραν τοῦ πέμπτου βαθμοῦ ἐξ ἀγχιστείας, ἀνεκδοχῆς καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διατίξεως.

1) Ἐν τῇ Παλαιᾷ γραφῇ, ἔνεκεν ἀγχιστείας, κωλύεται ὁ γάμος μέχρι τρίτου βαθμοῦ².

2) Ὁ Ρωμαϊκὸς νόμος ἀπαγορεύει τὸν γάμον ἐν τῇ ἀγχιστεῖα μετὰ ἀνιόντων καὶ κατιόντων ἐπ' ἀπειρον, ἀνευ διακρίσεως καὶ παρὰδοχῆς βαθμοῦ ἐν αὐτῷ μετὰ δὲ τῶν ἐκ πλαγίου ἀγχιστέων μόνον μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ θανόντος ἀδελφοῦ καὶ μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς θανούσης γυναικὸς³.

3) Κατὰ τὸν 19 κανόνα τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, «Ὁ δὺο ἀδελφὰς ἀγαγόμενος, ἢ ἀδελφιδὴν (ἀνεψίαν), οὐ δύναται εἶναι κληρικὸς». Ὁμοφώνως δὲ οἱ ἐρμηνεύται Ζωναρᾶς, Βλασαμών καὶ Ἀριστηνός, ἐρμηνεύοντες τὸν κανόνα τοῦτον, ἀποφαίνονται «τὸν τοιοῦτον, οὐ παρὰχωρεῖ ὁ κανὼν κληρωθῆναι, διασπομένου πάντως καὶ τοῦ γάμου, ὡς ἀθέσμου»⁴.

Ὡστε κατὰ τοὺς Ἀποστολικούς κανόνας, καὶ κατὰ τὴν πλατυτέραν καὶ αὐστηροτέραν ἐρμηνείαν αὐτῶν, τὸ ἐξ ἀγχιστείας κώλυμα δὲν ἐπεκτείνεται πέραν τοῦ τρίτου βαθμοῦ.

4) Βασίλειος ὁ Μέγας ἐν τῷ 87 κανόνι αὐτοῦ, πρὸς τοὺς ἄλλους (Λευϊτ. ΙΗ') κωλύει τὸν γάμον μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς θανούσης συζύγου, λέγων «εἰς ποίας γὰρ συγγενείας τοὺς γεννηθέντας προσπαγορεύουσιν; Ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἀλλήλων, ἢ ἀνεψιοὺς προσερούσιν; ἀμφότερα γὰρ αὐτοῖς προσαρμόσει διὰ τὴν σύγχυσιν»⁵.

5) Ἡ ἐν Τρούλλῳ Ὁικουμενικὴ Σύνοδος διὰ τὴν ἀγχιστείαν ὡς κώλυμα γάμου, ἐν τῷ 54 κανόνι αὐτοῦ ὀρίζει «... Ἐπειδὴ δὲ τῇ σιωπῇ (τοῦ Μ. Βασιλείου ἐν τῷ 78 κανόνι αὐτοῦ) καὶ τῷ ἀδιαγνώστῳ τῆς τῶν ἀθέσμων γάμων ἀπαγορεύσεως, ἑαυτὴν ἡ φύσις συνέχεε, συνείδομεν γυναιότερον τὰ περὶ τούτου ἐκθέσθαι, ὀρίζοντες ἀπὸ τοῦ νῦν «τὸν τῇ οἰκείᾳ ἐξαδέλφῃ πρὸς γάμου κοινωνίαν συναπτόμενον, ἢ πατέρα καὶ υἱόν, μητρί καὶ θυγατρὶ (1+1=2ος), ἢ δυὶ κόραις ἀδελφαῖς, πατέρα καὶ υἱόν (2+1=2ος), ἢ ἀδελφοῖς δυοῖ, μητέρα καὶ θυγατέρα (2+1=3ος), ἢ ἀδελφοὺς δύο, δυοῖν ἀδελφαῖς (2+2=4ος), ὑπὸ τὸν τῆς ἐπταετίας πίπτειν κανόνα, ἀφισταμένων αὐτῶν προδήλως τοῦ παρὰνόμου σύνοικεσίου»¹.

6) Νεόφυτος ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως (1611) συνοδικῶς ἀκώλυτον ἐκήρυξε τὸν γάμον δύο ἀδελφῶν μετ' ἐξαδέλφων (2+4=6ος βαθμός²). Ἐπίσης καὶ διάταξις ἀδελφῶν Πατριάρχου (1707—1740)³ καὶ Σχμουήλ ὁ Χαντζερῆς (1764—1768), ἐν τῷ Τόμῳ τοῦ ὁποῦ συνοπέγραψαν καὶ οἱ Πατριάρχαι Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, παρεπιδημοῦντες τότε εἰς Κωνσταντινούπολιν⁴.

7) Θεόφιλος ὁ Καμπανίας, σχολιάζων τὸ τοῦ Βλαστάρεως (στοιχ. Β) «οὐ γὰρ δυνατὸν δύο ἀνταδελφους δυοῖ συναφθῆναι πρωτεξαδέλφαις ἢ τὸ ἀνάπαλιν γίνονται γὰρ ἀντὶ ἀνταδελφῶν σύγγαμβροι καὶ συγγέονται ἐνταῦθα τὰ τῆς συγγενείας ὀνόματα», λέγει «ἀλλ' ὑπερσχύει ἡ συνοδικὴ ἀπόφασις τῆς Μ. τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν γνώμην τοῦ ἱερομονάχου Βλαστάρεως, ἡ ὁποία ἀπεφάσισε τοῦτο τὸ συνοικέσιον ἀκωλύτως νὰ γίνηται· καὶ ἂν ἀκριβῶς στοχασθῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀληθῶς λέγονται σύγγαμβροι δύο ξῆνοι, ὅταν λάβωσι δύο ἀδελφὰς· ἀλλ' ἂν ἀδελφοὶ λάβωσι δύο πρωτεξαδέλφαις δὲν ἔπεται ἐκ τούτου νὰ λέγωνται, οὔτε πρωτεξαδέλφοι, ἀλλὰ πάλιν ἀδελφοὶ τὸ πλησιέστερον καὶ κυριώτερον ὄνομα τῆς ἀδελφότητος»⁵.

8) Ἐν τῷ ἀνωτέρῳ μνημονευθέντι Συνοδικῷ Τόμῳ τοῦ Πατριάρχου Νεοφύτου, ἐπιτρεπομένου τοῦ γάμου θείου καὶ ἀνεψιοῦ μετ' ἀνεψίᾳ καὶ θείας ἀδελφότητος

1 Βιβλ. Δ' Τίτλ. η' 3.

2 Λευϊτ. κεφ. ιη' ἐδαφ. 5' καὶ ἐξῆς. καὶ κεφ. κ', 14. 17. 19. 20. 21.

3 Ε. (1.10) §. 6. — Β. (ΚΗ'. 5) 1 —

4 Ρ. καὶ Π. Σ. Β' σελ. 26. 27.

5 Ρ. καὶ Π. Συντ. Δ' σελ. 260—268. Πρὸς μείζονα διασφην καὶ διευκρίνισιν τῆς ἐννοίας τῆς συγγένσεως ἐνταῦθα, ἥτις ἐχρησίμευσε μετὰ ταῦτα ὡς βᾶσις πρὸς εὐρεσιν λόγων, διὰ τὴν ὅταν ἔνεστιν εὐρυτέραν ἐπέκτασιν τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου, σημειῶ τὸ ἐξῆς. Ὑποθετίσθω ὅτι ὁ Ἀπόστολος μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου τοῦ Ἑλένης, μεθ' ἧς ἀπέκτησε υἱόν, τὸν Πέτρον, ἔλαβεν εἰς γάμον δεύτερον τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἑλένης, Μαρίαν, μεθ' ἧς ἀπέκτησεν υἱὸν τὸν Παῦλον. Οὗτος ὁ (Παῦλος) μετὰ τοῦ Πέτρου εἶναι ἀδελφοὶ μὲν ἐκ πατρός, ἐξά-

δελφοὶ δὲ ἐκ μητρός. Ὁ Μ. Βασίλειος ἐν τούτῳ περιορίζει τὴν σύγχυσιν, ἧς εὐρυτάτη καὶ ἀφειδῆς χρῆσις ἀκολούθως ἐγένετο, ὡς καὶ προεῖρηται.

1 Ρ. καὶ Π. Συντ. Δ' σελ. 432. Κατὰ τὴν εὐρυτέραν δὲ ἐρμηνείαν τοῦ κανόνος τούτου, δεόν νὰ παραδεχθῶμεν ἀδιαστάκτως κωλυόμενον τὸν γάμον ἔνεκεν ἀγχιστείας ἐνταῦθα μέχρι τοῦ τετάρτου βαθμοῦ εἰς πάντα οἰονδήποτε συνδυασμόν. Ἴδε καὶ Οἰκογεν. Α. Κρασᾶ σελ. 31—32.

2 Ρ. καὶ Π. Συντ. Ε', σελ. 156. 158.

3 Μ. Ι. Γεδεών Κανονικαὶ διατάξεις Α', σελ. 153—157.

4 Αὐτόθι σελ. 261.

5 Προχ. Νομ. σελ. 233—234.

ἐν οἰφδῆτινι συνδυασμῷ σημειοῦται ἡ φράσις «εἰς οὐδὲν μετρεῖσθαι τὴν σύγχυσιν»¹.

9) Διάταξις ἀδελφου Πατριάρχου (1707—1740) ρητῶς ἀποφαίνεται περὶ περιπτώσεως ὁμοίας πρὸς τὴν ἀπασχολοῦσαν ἡμᾶς, ἥτοι περὶ γάμου πατρὸς καὶ υἱοῦ μετὰ δισεξιδέλφων ($1+6=7$ ος βαθμὸς), ἣν ἀκώλυτον δέχεται. Ἐν τῇ διατάξει δὲ ταύτῃ ἀναφέρεται «τοῦτο δὲ ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο, οὐ διὰ τὸν βαθμὸν ἐστὶ κεκωλυμένον, ἀλλὰ διὰ μόνην τὴν σύγχυσιν τῶν τῆς συγγενείας ὀνομάτων, ἥτις οὐκ ἀνεπίδεκτος θεραπείας...»².

10) Ἐν τῷ διατακτικῷ τοῦ τόμου Γρηγορίου τοῦ 5', ἐνεκεν ἀγχιστείας κωλύεται ὁ γάμος μέχρι τοῦ πέμπτου βαθμοῦ, ἀδιστάκτως³.

Ταῦτα ἐν συντομίᾳ περὶ τῶν ὑπὲρ καὶ κατὰ τῆς ἀποδοχῆς κωλύματος γάμου πέραν τοῦ πέμπτου βαθμοῦ τῆς ἀγχιστείας, ἐνεκεν συγχύσεως τῶν ὀνομάτων. Ἐκ τῆς ἀντιπαράθεσός δὲ τούτων καὶ λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν.

α') Ὅτι τὰ γενικῶς κρατοῦντα σήμερον ἦθη καὶ ἔθιμα, πολὺ διάφορα εἰσιν ἐκείνων, ἅτινα ἐκράτουν ἐν προγενεστέραις ἐποχαῖς, μάλιστα ἐν ἐκείναις, καθ' ἃς θεάρεστον ἔργον ἐθεωρεῖτο ἡ εὐρεσις ὅσον ἐνεστι πλειόνων λόγων πρὸς ἀπέκτασιν τῶν κωλυμάτων τοῦ γάμου εἰς πλείονας βαθμούς· πρὸς δὲ ὁ πρὸς τὴν ἀγαμίαν ζῆλος, πολλαπλῶς ἐνεθαρρύνετο καὶ ἐβραβεύετο.

β') Ὅτι ἀσύμφωνα θεωροῦνται τὰ περὶ κωλυμάτων τοῦ γάμου κρατοῦντα πρὸς τὰ σημερινὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, καθ' ἃ ἡ σχέσις τῶν ἀγχιστέων παρίσταται μᾶλλον περιορισμένη καὶ ἐν πολὺ στενωτέρῳ κύκλῳ, ἢ τὸ πάλαι· πανθομολογουμένως δὲ τὰ ἦθη ταῦτα ἐπιβάλλουσι τὴν ἀνάλογον καὶ σύμφωνον πρὸς ταῦτα μεταβολὴν τῆς κρατούσης περὶ κωλυμάτων τοῦ γάμου νομοθεσίας, ἐν πολλοῖς ἐλαστικότητα παρουσιαζούσης, πολλὴν δὲ τὴν δυσχέριαν δημιουργούσης τοῖς ἐπιζητοῦσι τὴν λύσιν σχετικῶν ζητημάτων⁴.

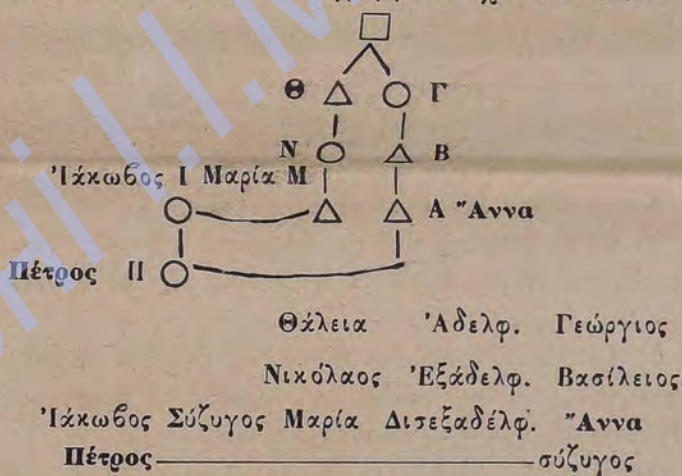
γ') Ὅτι συνεπεία τῆς τοιαύτης νομοθεσίας ἡ ἐκτίμησις τῶν περιστατικῶν ἐν ἐκάστη σχετικῇ περιπτώσει καὶ ὁ κινῶν ὁπως δόξη τῷ προσεστώτι εὐρυτάτην τὴν ἐφαρμογὴν ἔχει.

δ') Ὅτι ἡ ἐπιείκεια καὶ ἡ συγκατάθεσις ὅπου χωρεῖ ἐν παντὶ οἰκογενειακῷ ζητήματι, κινῶν ἐστὶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

ε') Ὅτι κατὰ τὰ κρατοῦντα ἔθιμα καὶ δὴ καὶ κατὰ κρατοῦσαν νομοθεσίαν, ἐν ἄλλαις ἐκκλησίαις, ἐπίσης ὀρθοδόξοις, τὰ κωλύματα τοῦ γάμου εἰς πολὺ ὀλιγωτέρους βαθμούς περιορίζονται, ἢ παρ' ἡμῖν.

ς') Ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν κατὰ τὸ σήμερον κρατοῦν ἔθος, ἐν τοῖς πολλοῖς, ἀνευδοιάστως καὶ ἀδιστάκτως ἡ ἐπιτρέπηται ἐν τῇ ἀγχιστείᾳ [ὁ γάμος πέραν τοῦ πέμπτου βαθμοῦ. Πρόκεινται δὲ παραδείγματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι ἐν τῇ σχέσει τῆς ἐξ ἀγχιστείας συγγενείας, ἡ ἐπιείκεια, ἡ συγκατάθεσις, καὶ ἡ οἰκονομία τῆς Ἐκκλησίας, κατὰ μείζονα λόγον ἐκτείνεται καὶ πέραν, ἢ ἐν ταῖς ἄλλαις τῆς συγγενείας σχέσεσι.

ζ') Ὅτι «ἐν τοῖς ἀμφιβάλλουσιν τὸ φιλάνθρωπον κρατεῖ», ἐπομένως καὶ ἡ ἐλάχιστη ἀμφιβολία ἐπιβάλλει τὴν ἀποδοχὴν τῆς ἐπεικεστέρως, συγκαταβατικωτέρως καὶ φιλάνθρωποτέρας λύσεως. Φρονοῦμεν ὅτι ἐπὶ τοῦ προκειμένου θέματος, ἀδιστάκτως καὶ ἀνευδοιάστως ἀκώλυτος εἶναι ὁ γάμος· ἥτοι νομίμως λαμβάνει εἰς γάμον ὁ Πέτρος τὴν Ἄνναν δισεξιδέλφην τῆς Μαρίας, συζύγου τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰακώβου. Ὁ συνδυασμὸς δὲ οὗτος ἐν διαγράμματι ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Πέτρος λαμβάνει σύζυγον τὴν Ἄνναν, δισεξιδέλφην τῆς Μαρίας συζύγου τοῦ πατρὸς τοῦ Ἰακώβου. — Βαθμὸς ἑβδόμος.

† Ὁ Παμφίλου ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΣ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΜΟΥΣΙΚΟΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ

Πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ ἐκκλησιαστικοὺς μουσικοὺς
καὶ ἱεροψάλτας.

Ὁ ἡμέτερος Ἐκκλησιαστικὸς Μουσικὸς Σύλλογος τίθησι τὸ ὑπὸ τοῦ ἀγνωστοῦ θεοφιλεστάτου ἐπισκόπου Παμφίλου κ. Μελισσηνοῦ προταθὲν Διαγώ-

1 Ρ. καὶ Π. Σ. Ε', σελ. 158.

2 Κανονικαὶ διατάξεις Μ. Γεδεών σελ. 157—159.

3 Ρ καὶ Π. Συντ. Ε. σελ. 175.

4 Ἴδε ἐν ἐμῷ Προχείρῳ Νομικῷ Βιβλ. Β' σελ. 123—124 καὶ Πατριαρχικὴν ἐπιστολὴν ὑπὸ ἡμερ. 18 Σεπτεμβρίου 1895, ἐν ἣ σὺν ἄλλοις ἀναφέρεται «Τοῦ λόγου δὲ περὶ τούτου ὄντος, δὲν ἀποκρύπτομεν, ὅτι εἰς ἐκ τῶν παλαιῶν ἡμῶν πόθων ἦν ἡ ἀπλοποίησις καὶ περιορισμὸς τις τοῦ μέρους τούτου τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν νομολογίας...» καὶ Σημ. αὐτόθι, Πρβλ. καὶ Βιβλ. Α' σελ. 70 σημ. 1. α. Σελ. 139 σημ. 1 α', καὶ σελ. 202—205. §. 45, 46.

νισμα «Περὶ καθορισμοῦ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὁκτώ Ἀναστασίμων Ἀπολυτικίων τῆς Ὀκτωήχου καὶ τῶν ἐν τῷ Εἰρημολογίῳ τῶν Καταβασίων δώδεκα αὐτομέλων Ἐξαποστειλαρίων, μετὰ διακρίσεως τῶν ρυθμικῶν ποδῶν διὰ διαστολῶν καὶ ἐκθέσεως τῶν λόγων καὶ κανόνων τοῦ προτιμωμένου ρυθμοῦ», διατρέφων τὴν πεποίθησιν ὅτι πάντες οἱ περὶ τὴν καθ' ἡμᾶς ἁσματικὴν ἐπιστήμην ἔμπειροι θέλουσι προθυμοποιηθῆναι κατέλθωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τοὺς ὧδε ἐκτιθεμένους ὁρους ὑπὸ τῆς ἐπὶ τῶν Διαγωνισμάτων ἐπιτροπῆς τοῦ Συλλόγου.

Ἰδοὺ οἱ ὅροι τοῦ διαγωνίσματος :

1) Πάντες οἱ δυνάμενοι εἶναι δεκτοὶ εἰς τὸν διαγωνισμόν.

2) Εἰς τὸν διαγωνισθόμενον παρέχεται ἐλευθερία, ἂν νομίζῃ ὅτι τὸ κείμενον Χουρμουζίου τοῦ Χαρτοφύλακος (Α' ἔκδοσις ὑπὸ τοῦ ἰδίου) ἐλαττοῦται περὶ τι ρυθμικῶς, ν' ἀποκαταστήσῃ, χρησιμοποιῶν καὶ ἄλλας γραφὰς καὶ ἰδίως τοῦ θεωρίας, τηρουμένης ἀθίκτου τῆς μέχρι σήμερον ἐν χρήσει μελωδίας.

3) Οἱ διαγωνισθόμενοι ὀφείλουσι νὰ πέμψωσιν εἰς τὸν πρόεδρον τοῦ Συλλόγου τὰ χειρόγραφα αὐτῶν μέχρι τῆς 1 νοεμβρίου 1900, καλῶς ἐσφραγισμένα· οὐδεμίαν δὲ οὐδαμοῦ ὑπογραφήν ἢ ἄλλη τις δῆλωσις θὰ ὑποδεικνύῃ τίς ἐστὶν ὁ διαγωνιζόμενος, ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ χειρογράφου ἐν φακέλλῳ καλῶς ἐσφραγισμένῳ ἐγκλείων οὗτος τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἐπιγράφει ἑξῶθεν τοῦ φακέλλου ρητόν τι, καὶ τὸ αὐτὸ προσγράφει καὶ ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι τοῦ χειρογράφου διὰ τὴν ταυτότητα.

4) Τὸ ἄθλον ἔσται ἑκατοντάφραγκον.

5) Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιτρέφονται εἰς τοὺς διαγωνισθομένους, ἀλλὰ κατατίθενται εἰς τὰ ἀρχεῖα τοῦ Συλλόγου.

6) Τὸ βραβευθισόμενον ἔργον ἐκδοθήσεται ὑπὸ τοῦ Συλλόγου, καὶ ἐκ τοῦ καθροῦ κέρδους τὸ ἥμισυ χορηγεῖται εἰς τὸν διαγωνισθόμενον.

7) Ἡ κρίσις γενήσεται τῇ τελευταίᾳ κυριακῇ τοῦ νοεμβρίου 1900.

Διατελοῦμεν μεθ' ὑπολήψεως

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 12 Μαΐου 1900.

Ὁ πρόεδρος

† Ὁ Ἀγαθείας ΑΝΘΙΜΟΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς

Γ. Ι. Παπαδόπουλος

Ἡ ἐπὶ τῶν Διαγωνισμάτων Ἐπιτροπὴ.

Γ. Ι. Παπαδόπουλος, πρόεδρος

Γ. Βιολάκης, Πρωτοψάλτης τῆς Μ. Ἐκκλησίας

Ε. Ἀμαξόπουλος

Ἀνδρέας Σπαθάρης

Νηλεὺς Καμαράδος

Εὐδοκίμης Γ. Παπαδόπουλος

Γ. Π. Βινάκης

ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

ΤΗΣ Ἱ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Διὰ ταῦτα

Δικάζον ἐρήμην τῆς ἐναγομένης Ἀναστασίας Δ. Κουτζούφη καὶ ἀποφασίζον παμφηφεί δέχεται τὴν ὑπὸ ἡμερομηνίαν 7 Μαρτίου 1900 καὶ Ἀριθμ. Πρωτοκόλλου 47 ἀγωγὴν τοῦ ἐνάγοντος Χαραλάμπους Ἡλ. Ἀσλάνογλου ὡς νόμιμον — Κηρύττει διαλυτέον τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς ἐναγομένης ὕψιστάμενον γάμον ἐξ ὑπαιτιότητος αὐτῆς — Διατάσσει τὴν δημοσιεῖσιν τρις κατὰ συνέχειαν τοῦ παρόντος διατακτικοῦ διὰ τῆς ἐν Κων) πόλεως «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» — Ὅριζει προθεσμίαν ἐξήκοντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης δημοσιεύσεως τούτου πρὸς χρῆσιν τῶν νομίμων ἐνδίκων μέσων — καὶ ἐπιβάλλει τῇ ἐναγομένῃ τὰ δικαστικὰ ἐξόδα καὶ τέλη τῆς παρούσης ἀποφάσεως καὶ τῶν διαζευκτηρίων ἐγγράφων ἀνερχόμενα εἰς γρόσια 250 προκαταβαλλόμενα ὑπὸ τοῦ ἐπισπεύδοντος. —

Ἐν Κίῳ, τῇ 18 Ἀπριλίου 1900.

3

Ὁ πρόεδρος

Ὁ γραμματεὺς

† Ὁ Νικαίας Σωφρόνιος

Κ. Ζῆκος

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ

Καλεῖται ἡ Μερόπη Γεωργίου Κοκκινάκη, θυγάτηρ Γρηγορίου Μηλιάδου, ὑπήκοος Ἑλληνίς, τέως μὲν κάτοικος Ὁδησσοῦ, νῦν δὲ ἀγνώστου διαμονῆς, ὅπως τὴν πρώτην δικάσιμον Δευτέραν καὶ ὥραν 8 εὐρωπαϊκῇ πρὸ μεσημβρίας μετὰ τὴν παρέλευσιν τριάντα καὶ μιᾶς ἡμερῶν ἀπὸ τῆς πρώτης διὰ τῶν ἐφημερίδων δημοσιεύσεως τῆς παρούσης κλήσεως ἐμφανισθῇ, εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε δι' ἀντιπροσώπου νομίμως διωρισμένου, πρὸ τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Πνευματικοῦ Δικαστηρίου, ὡς ὑπὸ τοῦ ἐαυτῆς ἀνδρὸς Γεωργίου Παντελῆ Κοκκινάκη, Χίου τὴν πατρίδα, ὑπηκόου Ἑλλήνος, ἐμπόρου τὸ ἐπάγγελμα καὶ ἐν Ὁδησσοῦ διαμένοντος, ἐναγομένη ἐπὶ ἐγκαταλείψει τοῦ συζυγικοῦ οἴκου καὶ διαμονῇ ἐν ἀλλοτρίῳ, καὶ ἐπὶ ἀναστροφῇ μετὰ ξένου ἀνδρός. Προσπεπιδηλοῦται δ' αὐτῇ ὅτι, ἐὰν μὴ ἐμφανισθῇ κατὰ τὴν ὡς ἄνω ὀριζομένην δικάσιμον, ἡ κατ' αὐτῆς ἀγωγὴ περὶ διαζυγίου θεωρηθήσεται ἐρήμην αὐτῆς. Ἡ παρούσα κλήσις τρις δημοσιευθήσεται κατὰ συνέχειαν διὰ τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδιδομένων φύλλων «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας» καὶ «Ταχυδρόμου».

Ἐν τοῖς Πατριαρχείοις, τῇ 26 Ἀπριλίου 1900

Ὁ Πρόεδρος

3

† Ὁ Κορυνθῆς ΓΕΡΒΑΣΙΟΣ

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης

Ὁ,τι ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθμερόν.

Ὁ Γραμματεὺς

Διάκονος Ἀνθίμος Π. Ὁρφανίδης.

Ὁ ὑπεύθυνος Ι. Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ.

Библиотека
МВБ

1948

HB ONY

878865

07/04/23

Π. III 726260